

Ահա իմ կարծեացս, բարեկամ, ափսոսաբարձ
մարտա պարզաբանութիւնը, զորմէ ինձ կը
հարցունէք: Եթէ անրնդունելի ելեւի ձեզ այս
եւ իւր անակնկալ նորութեամբն յանդուգն
եւ ի դէպ համարիք իբր ձեր տեսութեանց ա-
ւելի բարեյարմար՝ նախկին մեկնութիւնէն չօ-
տարանալ, աւելի Անահտայ տօն նկատելու էք:

զ՛լարդավան, քան թէ Աստղկան, զի ինչպէս
ըսի տօնն ի Բաղաւան կոտարուելովն՝ հեռի
կը մնայ յԱստղկանէ, որոյ արձանն յԱշտիշատ
էր, թէև ի Եագաւան Անահտայ արձանի մը
գոյութեան չունիմք բնաւ, յիշատակութիւն
Հնդունեցէք զիմ յարգանացս ողջոյնքը
ՍՈՒԻՍԱՎՎ. ՊԱՐՈՆԵԱՆ

ՊՈԹՈՂԷ

Կեանքիս հաճոյքն ու վիշտեր՝ չաղապատուած իրարու:
Զիրար ինչպէս հալածող սաղիրներ ու հանբարու,
Ուրտագին կը զոռնան կոթողի մը ըսպիտակ
Մարմինն վրայ որ երկինք կը խոյանայ շիրիխտակ:
Եւ մինչ կատարի սիւնին ամպերու մէջ ձիւնթորմի
կը ծփծփալ բարձրահօն, հոս իր բունը կը թողմի
Աղտերու տակ թանձրամած. հոս անցորդն իր լիտի բառ
Սէզ մարմարին կ'աւանդէ, ու շունն իր ժայթքն անըսպառ
Օ՛ լեռներէն հեռաւոր հասնէր տոհմիկն պտրմանին,
Թեթեւազէն, թաւշերես, արծուի աչքով, բարեկուտ,
Ու մարմարին երփնագիծ լանջին վըրայ անօգուտ
Մերկ իր բազկաւ կաշմբուռն մխեր նիզակը փառքին,
Գիշերին մէջ կայծակներ գլխուն ճաճանչ թափեն թող
Եւ ամբոխներ երկիւղած պտշամուռնքի գան հոն միշտ...
Ի՛նչ փոյթ թէ օր մ'ամբոխի ուրիշ ձեռքեր ամբաբըշտ
Ալեհաղ ներքեւ զըլորեն նիզակին փառքն ու կոթող:

ՎԱՀԱՆ ՏՐԱՆԵԱՆ